

TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİSİ BAŞKANLIĞINA,

Arıcılık Anadolu insanının kültüründe yer edinmiş geleneksel tarımsal faaliyettir. Türkiye'nin her yöresinde arıcılık yapılmaktadır. DİE'nin 2000 yılı verilerine göre ülkemizde 200 bin tarım işletmesinde arılı kovan bulunmaktadır. Otuz bin ailenin ortalama 100 koloni ile arıcılıktan geçimini sağladığı tahmin edilmektedir. 1970'li yıllarda 2 milyon olan koloninin varlığı 1990'lı yıllarda 500 bine, bal üretimi ise 20 bin tondan 60 bin tona yükselmiştir. Sonraki 10 yıllık süreçte koloni varlığımız 1 milyon daha artmasına karşın bal üretimimiz yıllara bağlı dalgalanmalarla birlikte 60-70 bin ton arasında kalmıştır.

Ülkemizde 1990-2004 yılları arasında yürütülen arıcılık politikaları ile arıcı ve koloni sayıları artış göstermiş olsa da bu artış üretime dönüşmemiş aksine arıcıların gelirlerinin azalmasına neden olmuştur. Oysa emeği ve tüm yatırımı ile üretim sürecine katılan arıcıların yaşam standartlarının iyileştirilmesi ve devletin temel politikalarından olması gerekmektedir. Varolan yapı içinde arıcılıkta yeni istihdam olanaklarının yaratılması mümkün değildir. Arıcılık işletmelerinin verimliliğinin artırılması ve insani, yapısal ve teknik sorunlarının çözümü konularında gerekli çalışmalar yapılması zorunluluktur.

Türkiye arıcılığının bugünkü yapısı geleceğe yönelik umutlarımızı giderek azaltmaktadır. Türkiye'de arıcılık işletmeleri azalan gelirlerini korumak için koloni sayılarını arttırmaktadır. Oysa yapılması gereken mevcut kolonilerden daha fazla verim alınmasına yönelik çalışmaların başlatılmasıdır. Koloni sayısını artırma uygulaması az sayıda ve güçlü koloniler yerine zayıf kolonilerle çalışmaya neden olmuştur.

Ticari ilişkilerimiz açısından önemli olan AB ülkeleri, ürün miktarı ve çeşitliliği ve kalitesi bakımından bal da dahil tüm tarım ürünlerinin dışalımında son derece seçici davranmaya başlamış bu nedenle dış satımcı ülkelerin AB pazarına girmesi her geçen gün zorlaşmıştır. 2003 yılında AB ülkelerine sattığımız balların önemli bir kısmının iade edilmesi dikkate alınması gereken ve durumun vahametini ortaya koyan bir örnektir.

Geçtiğimiz yıl A.B.D.'de 200 bin arılı kovan öldüğünde ABD senatosu arıcıların tarımsal üretime katkısı nedeniyle konuyu ciddiyetle ele almış, acilen toplanarak Üniversite ve Arıcılar Birlikleri ile birlikte araştırmalar yapmıştır. Ülkemizde maalesef arıcılık sektörüyle ilgili araştırmalar da yapılmamakta dolayısıyla gereken önlemler zamanında alınmamaktadır.

Ülkemiz, dünya arı ırklarının %20'sini barındırmakta; dünya çam balı üretiminin %90'ını karşılamakta, genetik çeşitlilik açısından dünyanın en zengin ülkesi konumundadır. Üretim alanlarının ve üretimin %80'i Muğla'dan karşılanmaktadır. Ortalama 20-25 bin ton bal üretilen Muğla ilimizde bal üretilmediği yıllarda ihracatımız sıfıra düşmektedir. Muğla'da daha fazla üretim sahası oluşturulabilecek potansiyel vardır. Ancak bu potansiyeli harekete geçirecek çalışma bu güne kadar yapılamamıştır. Maalesef bugün Muğla ilimizdeki üreticilerimiz kendi ürün ihtiyaçlarını dahi karşılayamaz duruma gelmişlerdir.

Muğla'da kırsalda yaşayan 5000 ailenin geçimini sağlayan arıcılık bugün bitme noktasına gelmiştir. 2007 yılında küresel iklim değişikliği nedenine dayalı olarak Muğla ilinde kayda değer bal üretimi yapılamamıştır. Açlığa dayalı olarak arı ölümleri başlamıştır. Üreticiler şu ana kadar %20 oranında arılarını boşaltmışlardır. Kışlatma faaliyetleri sonucunda arı ölümlerinin 2-3 kat daha fazla artmasından endişe edilmektedir. Büyük mağduriyet yaşayan arıcılarımız tek başlarına ayakta durma mücadelesi vermektedirler.

Bu tabloda sağlıklı üretim yapılması ve uluslar arası pazarlarda söz sahibi olmamız gün geçtikçe zorlaşmaktadır.

Arıcılıkta ve bal pazarlamasında yaşanan sıkıntıları ortadan kaldırmaya yönelik çözüm önerilerini geliştirmek amacıyla Anayasamızın 98. ve Meclis İçtüzüğü'nün 104. ve 105. maddeleri gereğince Meclis Araştırması açılmasını arz ederiz.

1. Ali ARSLAN – Muğla
2. Şevket KÖSE – Adıyaman
3. Mehmet Ali ÖZPOLAT – İstanbul
4. Hulusi GÜVEL – Adana
5. İsa GÖK – Mersin
6. Ali İhsan KÖKTÜRK – Zonguldak
7. Turgut DİBEK – Kırklareli
8. Rahmi GÜNER – Ordu
9. Halil ÜNLÜTEPE – Afyonkarahisar
10. Ahmet ERSİN – İzmir
11. Tekin BİNGÖL – Ankara
12. Sacid YILDIZ – İstanbul
13. Ahmet KÜÇÜK – Çanakkale
14. Orhan Ziya DİREN - Tokat
15. Faik ÖZTRAK – Tekirdağ
16. Fevzi TOPUZ – Muğla
17. Vahap SEÇER - Mersin
18. Çetin SOYSAL – İstanbul
19. Mevlüt COŞKUNER – Isparta
20. Ramazan Kerim ÖZKAN - Burdur
21. Muharrem İNCE – Yalova
22. Muhammet Rıza YALÇINKAYA - Bartın
23. Abdülaziz YAZAR - Hatay